

Saadan var hun! Og hun vilde aldrig blive anderledes! . . .

Hun havde saa ofte maattet høre, at hun lignede sin Moder, og det ikke alene af Ydre. Det havde ogsaa Torben Dihmer engang sagt. Saa lidt vidste han Besked! For der var lige saa stor Forskel paa dem som paa en moden Hvedemark med Kornblomster og Valmuer og saa et af disse tætte, mørke Tjørnekrat, som det var uhyggeligt at se ind i. Hun havde nogle Gange selv forsøgt at trænge ind til Bunden af sit Væsens Urskovs-Dyb men var altid hurtigt flygtet — grebet af en Slags panisk Skræk. Der var hverken Vej eller Sti derinde men fuldt af Spøgelser og vandrende Skygger, og vilde Rovdyrøjne havde glødet hende imøde inde fra Mørket. Men alt dette skulde Torben Dihmer vide. Hele hendes Liv skulde ligge aabent for ham, saavidt hun selv kendte det. Og saa skulde han sige hende, om han alligevel kunde holde af hende. . .

Hun hørte Moderen komme op ad Trappen. Hurtigt krøb hun i Seng og slukkede Lyset. Da Døren til Sideværelset lidt efter sagte gik op, lod hun, som om hun sov.